

κι' ἂν δὴ στρογγυαί εἶναι μία, φόρδην μίγδην κι' ἄνα κάτω,
μὰ σαλὰτ' αὐτοὶ κι' ἐκείνοι,
ποὺ κανεῖς δὲν διακρίνει
πορὸ τοῦ Ράλλης τὸ μπουλοῦσι, πορὸ τοῦ Κόντε τὸ φουστό.

Τὼν δύο τὰ χρυσά
ἔγνηκαν σὴν φασόν,
κι' οἱ μὲν 'στούς δὲ τὰ αἰ
προσφέρου ἐκ τῶν σὴν.

Κύταξε τὸ ζευγάρι
Κόντε καὶ συντροφίας...
ἐκείνος μὲ τὴν χάρι
τῆς πλειοψηφίας,

κι' ὁ Ράλλης μὲ κομπάρους καὶ μὲ βαπτισιμοῦς...
ἐκόλλησαν κι' οἱ δὴ τὸν καθὼς τοὺς Σιαμαίους,
κι' ἂν ἦταν κι' ἄλλος ἕνας, τότε καί 'στούς Ρωμηοὺς
δὲταν τριουμβιφόρα μὲ καθὼς εἰς τοὺς Ῥωμαίους.

Μέσα 'στὸν συνδυασμὸ τὸν μῆνει θέσις ἀνοικτή,
κι' ἂν προβάλλουν ἄνδρες νῆσι γίνονται σ' αὐτὸν δεκτοί.
Ἔρχεται δαλαληθῆς δυνατὰ καὶ δαλαλήση:
μια, δύο, τρεῖς, παιδιὰ, κι' ὁ συνδυασμὸς θὰ κλείση.

Κι' ἔπειθ' ἐφάγομε νὰ βροῦμε νέους ἄνδρας, συμπόλιται,
κι' ὅποιος εἶρη τέτοιοι ἄνδρα γρήγορα παρακαλεῖται
καὶ τὸν φέρη' στὸ ζευγάρι
τὰ βρεθῆκα του νὰ πάρη.

Φ.—Τούτη τὴν θυανδρία κι' ἔγω κυτῶξω πάλι
μέσα σ' αὐτὴν τὴν πάλη.

Τούτη τὴν θυανδρία τῆς χώρας τῆς ἐσάνδρου
κι' ἔγω τὴν ξαναφάλλω μὲ λόρα τοῦ Τερανδρου.

Μέσ' ἀπὸ τέφρα βλέπω νὰ βγαίνου, βρε παιδιὰ,
φοινίκες μὲ κλαδιά,
κι' ὅπο σπῆν φοινίκων
κρηρῶτα κλέη νῆσι
κορμῶτων καλλινικῶν
οἰ πληθῆ πεχηναῖα.

Ἡ θυανδρία τούτη μοῦ φαίνεται καινούργια...
ἀμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξη... βαρεῖτε τὰ σαντούργα.
Σ' αὐτῆς τῆς θυανδρίας ἐπιβῆσι τὸ Κουβίνο...

II.—Κι' ἔγω μὲ δύο εὔλα διπλῆ φορὰ οὐ δέρονα.

Ἀναφορὰ μεγάλη 'στὸν Βεζύρη ἀπὸ τὸν Φασουλή τὸν Κακαμοῖρη.

Βεζύρη μου, τὶ κρίνεις; ἔνωσ τὸ Βενιζέλο
γιὰ Βουλαιτὴ τὸ τέλου, κι' ἴσὸ μὰς λέξι: ντὴν τέλω.
Ντὴν εἰν' Ἐλλάντα, Τζάνου, Ἰεσῆτορο Ντοβλέα;
γχαπὶ τοὺς Γρουνανῆδες τοὺς δάξις οἱ σκελέα,
κι' ἄρατι μὰς τῆσις καυγὰ μὲ κοταρνῆσις
κι' ἴπῶνα νὰ πατήσις;

Ἡ μῆσις σήμερα μ' ἔμορε τῆς Πόλις τὸ Νυάβι
κι' ὅστι; Ἀθῆνας τοὺς Γρουνάν Ἰουλουετὰς νὰ κνήη;
Ἰσὶ ντὴν εἶναι πρῆματα κι' ἴπρῶνα καρῶματα
κι' ἔνωσ σουπρὲ κι' Ἰουσεραῖν νὰ τέληρ νηκαῖῶματα.

Μάτιμα μου Βεζύρη κρίνει
πῶς αὐτὸ σωστὸ ντὴν εἶναι
νὰ τρυπῶνης κι' ἔνωσ πέρα
'στὴν ἰγὴ τὴν Ἰεουθερα,
κι' νὰ λῆς 'στὸ Βενιζέλο:
ντὴν οἰ τέλω, ντὴν οἰ τέλω.

Τζάνου, κἄνε πῆσι νισάφι,
Τζάνου, τὸ ντουμα σ' ἰτρέμα...
τέτοιο πρῆμα ντὴν ἰγρῶμα
μῆτις κι' Ὀυλεμὰ καλέμα.

Ἄνθρωπο σακῖν μὴν εἶσαι... πῆτω κι' οἱ προσκυνῶ,
πόντια χέρια σου φιλήσω κι' ἴσχυλι σου νὰ γενῶ,
ἄσε τοὺς Γρουνάν νὰ δάλου κλέπη γιὰ τὸ Βενιζέλο,
κι' ἴγῶ σήμερα γιὰ τὸτο μὴν ἀναφορὰ μου στέλλω.

Ντόντια σου μὴ μὰς ἰτρέξῃ,
μὴ πολέμου ἰκπρῶξῃ,
κι' ἂν ἀμέτη μακαθῆτι τέληρ σῶσει κι' καλὰ
νὰ μὴ ἔγη τὸ Βενιζέλο, πεκατῆ, χαῖρολα.

Κι' τὸ νέο σου γατῆρι
τὰ τὸ κἄνωμα, Βεζύρη,
γιὰ νὰ πῆς ἄρατι κι' μ' ἄλλους κι' μὲ τὸν Ἄγα Καρίμ:
Γρουνανῆδες ἀφῆρι.

Τζάνου, δ' ἰπῆς τὰ γένη,
κι' ὅποιο τέλεις οὐ τὰ βγαίνῃ.
Γιὰ σουπρὲ κι' Ἰουσεραῖν ντῶσ ντὴν νῆσιμα λεφτὰ,
μὲ τὴν φέση, Χακῆ, ντὴν χαλοῦμ' ἔμεις γι' αὐτὰ.

Μὰ κι' τὸ Κόντε-Ράλλη, ποῦναι σπουταῖνοι φίλοι,
ἀπὸ πληρεξουσιῶς μὴ λῆσαι τὰ οὐσὶ σταίλη,
κι' ὅποιος ἴσὸ τὰ βγάλῃς
τῆναι καλὰ θγαλῆμει,
κι' ὅποιος ἴσὸ τὰ βάλῃς
τῆναι καλὰ δαλῆμει.

Κι' οἱ ντὴν τέληρ, τῆάνου, νὰ ὄθουσε Κρηνακοί,
'στὸ Κόντε καὶ τὸ Ράλλη μὴν κνήη τὸν γαμουλέα,
κι' ἴπῆρεφε οἱ τούτου τοῦλάχιστον, Χακῆ,
νὰ γάλου τὸ Δεδίνητ, τὸ Ἰβόλα καὶ τὸ Λέκα,
γιὰ νὰ ντοξολογῶσις κἄτε Πασσὰ φαστό
κι' ντὸς τοῦ τερμανάτις νὰ κἄνωμ' ἔως κάτω.

Κι' οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι,
μὰ κι' προστῆτες ἄλλοι,
ἄς μὰς εἰπῶν κι' τούτοις πορὸς τέλου καὶ ντὴν τέλου,
κι' ἴγῶ ἔμεις ντὴν λέμα σ' ἔτι μὰς παραγγέλλου.
Σουπρὲ κι' Ἰουσεραῖν ἄς μὰς ἴητοσν κι' αὐτοὶ
κι' ἄς μὰς τραβῶν ταῖσι.

Αὐτὰ λοιπὸν, Χακῆ, οὐ γράφω ταπεινός,
κι' μῆνω... Φασουλή, ντοῦλος παντοῦνός.

Μὰ καρῶματα νηκαῖσις,
μ' ἄλλουσι γῶμας ἀγγελάσις.

Ἐλληνικὸν μελόδραμα στὸ θέατρον Ἀργυρῆτι,
κόσμου πυκνὸς συνουσιμοὺς κι' ἐπιτυχία πρῶτη,
ὁ δὲ Δαρράγγας ἀρετὰ μασέτρος νικητῆς
καὶ βλεπὶ νὰ δραβεῖται κἄτε πολυεταῖς.